

שיחות הר"ן קנ"א

גיטאן. ואחר כך תיכף סיפר המעשה של יום הרביעי ותיכף כשגמרה תיכף ומיד נסתלק מהשולחן בזריזות ומחמת שהייתי טרוד בדעתי מאוד לחזור השתי מעשיות הנוראות מיום השלישי ויום הרביעי, ותיכף חזרתי אותם עם אנשים שהיה שם לכל נשכח דיבור מהם ומחמת זה נשכח ממני כל השיחה הקדושה הנ"ל שדיבר מקדם חבל על דאבדין (סנהדרין קיא), שבח ותהלה לאל חי על הנשאר לנו שזכינו לזכור ולרשום המעשיות האלו, אשר אפילו לפי מעט התנוצצות שבלבי אין לי כלי הדיבור והכתיבה לדבר מנוראות נשגבות מעלתם.

אחר כך ביום שלישי היה סמוך לפסח, ויצא מביתו מחמת שהיו מטייחים הבית בטיט לצורך פסח ונכנס לבית הרב ושם עמדנו לפניו, ואיני זוכר איזה ענין ספרו לפניו שהיה לו איזה שייכות מעט לאיזה ענין של המעשה של יום שלישי, ועל ידי זה סיפר כל המעשה של יום שלישי ואחר כך סיפר לפניו אחד וכו' כנזכר לעיל והנה אז היה סמוך לפסח כנזכר לעיל ולדעתי מרמז שם סוד קריעת ים סוף בענין העשר חומות של מים ועיין בלקוטי הלכות ביורה דעה הלכות תולעים ח"ד שם מבאר הענין מה שהאיר ה' עיני בזה. הכלל, שבכל מעשה שספר

המעשה של יום שלישי ורביעי סיפר כליל שבת קדש כנזכר לעיל ואז באותו העת היה נכדו הילד מוטל על ערש דוי והיה לו צער גדול מזה, כי חליו היה כבד עליו מאוד בפרט שבתו הצדקת מרת אריל תחיה אם הילד הנ"ל היה לה צער גדול בנים מאוד רחמנא לצלן השם ישמרה מעתה והוא זכרנו לברכה, נכנס כליל שבת קדש וישב על השולחן בצער ולא נתמחמה בסעודה זאת כלל, ותיכף ברכנו ברכת המזון קדם שהתחילו העולם ליכנס אליו כדרכם תמיד, אחר כך אחר ברכת המזון נשאר יושב על שלחנו הקדוש ופתח פיו הקדוש והטחור והנורא, ואמר אז שיחה נפלאה ונוראה שהיה בה תורה קדושה, כדרכו תמיד ברוב שיחותיו הקדושות וכל השיחה היתה שייכת לצערו הגדול שהיה לו וכמדומה שדבר אז מענין הלב שרודפין אותו וכו', ואחר כך בתוך אותה השיחה ענה ואמר: איך אנו עומדין בהמעשה? ותיכף נבהלנו וחשבתי לו בבחלה באימה וביראה שאנו עומדים ביום השלישי ותיכף ענה ואמר: ביום הג' חזרו ונזכרו חזוג הזה איך לוקחין וכו' (כנדפס שם), וסיפר כל המעשה של יום השלישי ושם מבאר קצת מעין שסיפר קודם ואחר שסיים המעשה של יום השלישי שנעשה שם שמחה וכו', אז אמר בזו הלשון: זיין האבין אה הילוא

אמר לענין הסיפורי מעשיות שסיפר, שטוב יותר היה לבלי לגלות בהם שום רמז להיכן הם מרמזין, כי כשהדבר נסתר יכולין לפעול בו יותר מה שצריכים, אך הוא מוכרח לפעמים לגלות איזה רמז בעלמא למען ידעו שיש בהם דברים נסתרים:

תחילה נעתיק קצת מהמעשה של יום השלישי: 'ביום השלישי חזרו ונזכרו חזון הזה והיו בוכים ומתגעגעים: איך לוקחין בכאן את הבעטליר השלישי, שהיה כבד פה? בתוך כך והנה הוא בא, ויאמר: הנני! ונפל עליהם, ונשק אותם ואמר להם גם-כן כנ"ל: בתחלה ברכתי אתכם שתהיו כמוני, עתה אני נותן לכם במתנה לדרשה שתהיו כמוני ואתם סבורים שאני כבד פה? אין אני כבד פה כלל, רק שהדבורים של העולם, שאינם שבחים להשם יתברך, אין בהם שלימות (ועל כן הוא נראה ככבד פה כי הוא ככבד פה מאלו הדבורים של העולם שאין בהם שלימות) אבל באמת אין אני כבד פה כלל, אדרבא אני מליץ ודברן נפלא מאד ואני יכול לדבר חידות ושירים (שקורין לידער) נפלאים, עד שאין נמצא שום נברא בעולם שלא ירצה לשמע אותי.

ביאור הענין הוא שיש שנדמה לעולם שהצדיקים מדברים מעניני העולם כמו אנשים פשוטים, וכאילו היה צער לרביה"ק שנכדו לא היה בקו הבריאות, ונדמה שמדבר כמו אדם רגיל, שיש לו צער מנכדו, כי מדבר דיבורים שדומים לאלו הדיבורים שהעולם מדברים.

נתגלגל הסיפור על ידי איזה שיחה שהיה משיח ומדבר עמנו מסיפורי העולם, ובתוך כך התחיל לספר מעשה על ידי שנמצא בהספור איזה דבורים שהיה להם איזה שייכות להמעשה שהיה בלבו וזה היה בחינת אתערותא דלתתא להמשיך השגת אלקות שהלביש בתוך אותה המעשה, וכן היה אצל כל מעשה ומעשה וכן אצל כמה תורות שגלה שלא בעת הקבוע לקיבוץ, ובכל זה ראינו תמיד נוראות ה' וגדולת מעלת הצדיק שכל הדיבורים שבעולם הם אצלו תורה והתגלות אלקות אך ביותר ויותר ראינו זאת אצל סיפור המעשה הנוראה הזאת של השבעה בעטלירם שהיא הידושים נפלאים ונוראים נשגבים עד אין קץ, כאשר יבין המבין מעט בעצמו אם ישם לבו אליהם בעין האמת, להבין ולחשכול נוראות קדשות ההתפארות של כל אחד ואחד הנזכרים שם בכל יום ויום ובפרט גדולת קדושת ההתפארות השבעה בעטלירם בעצמם שמתפארים בכל יום ויום שהעוור התפאר שאין לו שום הסתכלות בזה העולם כלל ועל כן הוא עוור ממש מזה העולם, וכן החרש שאין שומע שום קול מזה העולם וכו' ועל כן הוא חרש וכו' וכו' וכן כל דיבור ודיבור של זאת המעשה שהם כולם הידושים נפלאים גם לפי פחיתות דעתנו, אף על פי שאין אנו מבינים אותם כלל וכל ההתגלות הזאת הכל היה על ידי סיפורי דברים מעסקי העולם על ידם נתגלגל שחמל עלינו בחמלה גדולה ויתרה בזאת וגלה לנו כל זה למען ייטב לנו ולבנינו לעולם:

אבל באמת שאין הצדיקים מדברים דיבור אחד שלא לפני השי"ת. גם כמה שהעולם רגילים לומר שפעם היו ימים טובים, היה שפע בגשמיות, והיו צדיקים אמיתיים, והיום וכו'. שבאמת שלמה המלך כבר צווח על זה, 'אל תאמרו שהימים הראשונים היו טובים מאלה, כי לא בחכמה דיברת זאת'. והנה גם הדיבור הזה של העולם, מצוי שהצדיקים מדברים כזאת, ונדמה לעולם שהם מדברים כדרך כל האנשים המדברים.

ובאמת הם ושלום לחשוב כך. כי באמת אלו הדיבורים שפעם היה טוב והיום לא, אינם מגלים כבוד ה'. כי רביה"ק אומר שהשי"ת מנהיג העולם בכל יום יותר יפה ונאה, כי בכל יום יש התגלות יתרה בעבודת ה', ואסור לומר לשונות כאלה שפעם למדתי והתפללתי והיום לא. כי הצדיק האמת רואה בכל עת ורגע את השבח והודאה להשי"ת שמתגלה יותר ויותר בעולם.

לבן מצד אחד נדמה שהצדיק הוא כבד פה, כי הוא מתלבש באותם הלשונות שמדברים בעולם, אבל אליבא דאמת הם דיבורים אחרים לגמרי. כי הצדיק רואה בכל עת רק שירות ותשבחות כאלה.

ראי' בזהר שיר השירים, שלפני שמורידים את הנשמה לעולם, משביעים אותה שתשיג סודות התורה ותבא להתכלית שלה, וכן תדע את סוד נשמתה. והנה בעל הסולם בספרו על עץ חיים [פנים מסבירות] מבאר

שם באריכות, שצריך לדעת הכח העצום שיש בתוה"ק. כי כשאדם מאמין שהשי"ת מנהיג הכל לטובה, אבל הרי למעשה הוא רואה שיש הרבה יסורים בעולם, אך למעשה מציאות גשמיות הבריאה מסתיר האמונה שהשי"ת טוב ומטיב. ותחילת העבודה הוא האמונה להאמין שאעפ"כ הכל לטובה. אבל רצון ה' שהנשמה תשיג סודות התורה וישיג בדעתו סוד יחודא עילאה ויחודא תתאה, להשיג ההטבה של השי"ת. להיות באופן שכולו שירות ותשבחות להשי"ת.

והצדיקים האמיתיים השיגו ההשגה האמיתית הזאת לא רק באמונה מרחוק, אלא השיגו ממש את ההטבה השלימה של השי"ת, והרגישו זאת כאור פנימי בהשגה שלימה. ומשביעים כל נשמה שתשיג סודות התורה באמת, שתשיג הטבת הבורא באופן שיהיה כולו שירות ותשבחות.

וזהו אחרת מכל דיבורי העולם, כי העולם מדברים רק מחסרונות ויסורים, והצדיקים לא מדברים משום חסרון, רק כולו שירות ותשבחות. וגם אם הוא נדמה להיפך, אך באמת אין לנו השגה בדרכי הצדיק, כי הוא נדמה ככבד פה. עד שזוכים לקבל המתנה מהצדיק להיות כמותו. ובתחילה עלינו להשתוקק לקבל אור התורה, להשיג הגילוי אלקות שבתורה, באופן שנחיה תמיד באופן של שירות ותשבחות. ירחם ה' שנזכה להתקשר לצדיקי האמת שזכו להשגה זאת, בביאת גוא"צ ברחמים בב"א.

